

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Jana Čížka a soudců JUDr. Bc. Kryštofa Horna a Mgr. Ing. Lenky Bursíkové ve věci

žalobce: **S. B.**, narozený X
státní příslušnost Arménská republika
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Příkop 8, Brno

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 10. 2018, č. j. MV-117615-4/SO-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), doručenou soudu dne 30. 10. 2018, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaná zamítla žalobcovo odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán I.

stupně“) ze dne 24. 9. 2018, č. j. OAM-16515-40/TP-2016 (dále jen „prvostupňové usnesení“), kterým bylo zastaveno řízení o jeho žádosti o povolení k trvalému pobytu.

I. Průběh správního řízení

1. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce dne 17. 10. 2016 podal žádost o povolení k trvalému pobytu po 5 letech předchozího nepřetržitého pobytu na území České republiky (dále též jen „území“) ve smyslu § 68 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 183/2017 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
2. Dne 11. 1. 2017 vydal správní orgán I. stupně usnesení, jímž řízení o žádosti zastavil z důvodu, že žalobce není oprávněn podat žádost na území. Na podkladě odvolání žalobce žalovaná rozhodnutím ze dne 17. 3. 2017 usnesení o zastavení řízení zrušila, přičemž konstatovala, že žalobce byl podle § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců během lhůty k vycestování stanovené z důvodu ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie uvedené v § 87f odst. 5 téhož zákona oprávněn podat žádost o povolení k trvalému pobytu přímo ke správnímu orgánu I. stupně.
3. Dne 2. 8. 2017 žalobce požádal žalovanou o uplatnění opatření proti nečinnosti správního orgánu I. stupně. Žalovaná opatřením ze dne 18. 9. 2017 správnímu orgánu I. stupně přikázala, aby ve věci řízení o žádosti vydal do 30 dnů od doručení opatření proti nečinnosti rozhodnutí. Ještě předtím však žalobce dne 8. 9. 2017 podal ke zdejšímu soudu žalobu proti nečinnosti správního orgánu I. stupně. Dne 31. 10. 2017 rozhodl soud rozsudkem č. j. 48 A 113/2017 - 21 tak, že správnímu orgánu I. stupně uložil povinnost v řízení o žádosti žalobce rozhodnout ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.
4. Podáním ze dne 27. 11. 2017 a opětovně podáním ze dne 2. 1. 2018 požádal žalobce správní orgán I. stupně o přerušení řízení do doby vydání rozhodnutí o žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Správní orgán I. stupně doručil dne 26. 1. 2018 žalobci usnesení, kterým řízení přerušil (totéž učinil v řízení spolu s výzvou k doplnění podkladů žádosti několikrát).
5. Vyrozměním ze dne 18. 9. 2018 správní orgán I. stupně žalobci oznámil pokračování v řízení. Dne 24. 9. 2018 správní orgán I. stupně vydal prvostupňové usnesení, kterým řízení o žádosti žalobce zastavil podle § 66 odst. 1 písm. e) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění zákona č. 225/2017 Sb. (dále jen „správní řád“), neboť zjistil, že žalobce již dne 5. 5. 2015 podal ke správnímu orgánu I. stupně jinou (dřívější) žádost o povolení k trvalému pobytu, o níž však nebylo v době vydání prvostupňového usnesení pravomocně rozhodnuto, tedy že ve věci existuje překážka litispendence dle § 48 odst. 1 správního řádu.
6. Dne 4. 10. 2018 podal žalobce proti prvostupňovému usnesení odvolání s argumentací, že zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu bylo nezákonné, neboť překážka řízení dle § 48 odst. 1 téhož zákona ve věci neexistuje. Žalobce tvrdil, že o překážku litispendence by šlo tehdy, pokud by řízení o téže věci z téhož důvodu bylo zahájeno u jiného správního orgánu. Pokud jsou však obě řízení v téže věci zahájena podáním žádosti u téhož správního orgánu, tj. správního orgánu I. stupně, nemohlo být řízení z důvodu dle § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu zastaveno.

7. O odvolání žalobce rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím tak, že jej dle § 90 odst. 5 správního řádu zamítla a prvostupňové usnesení potvrdila. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že ačkoliv správní řád stanoví, že zahájení řízení u některého správního orgánu brání tomu, aby o téže věci z téhož důvodu bylo zahájeno řízení „u jiného správního orgánu“, neznamená to, že je možné o téže věci a z téhož důvodu zahájit řízení u správního orgánu, který již takovéto řízení vede. Tedy pokud nelze zahájit řízení z důvodu litispendence u jiného správního orgánu, tím spíše jej není možné zahájit u stejného správního orgánu. Žalovaná se tedy s postupem správního orgánu I. stupně ztotožnila. K tomu žalovaná odkázala na odbornou literaturu a především na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2013, č. j. 4 As 16/2013 - 36.

II. Obsah žaloby

8. Žalobce v žalobě setrval na názoru, který prezentoval již v odvolání proti prvostupňovému usnesení. Namítl, že použití ustanovení § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu, podle něhož správní orgán I. stupně řízení zastavil, bylo nezákonné. Překážka dle § 48 odst. 1 správního řádu nebyla dána proto, že ustanovení hovoří o nemožnosti zahájení řízení v téže věci z téhož důvodu u jiného správního orgánu. Tedy pokud jsou obě řízení v téže věci zahájena u téhož správního orgánu, není překážka řízení dána. V situaci dvou řízení se stejným předmětem zahájených u téhož správního orgánu je dle názoru žalobce možné pouze řízení spojit dle § 140 odst. 1 správního řádu. V daném případě však správní orgán I. stupně nemohl řízení spojit, protože v době jeho rozhodování bylo dříve zahájené řízení ve fázi odvolacího řízení vedeného žalovanou. Jediný správný postup, který mohl správní orgán I. stupně zvolit, tedy bylo pokračování v řízení a vydání meritorního rozhodnutí. Pro zastavení ani pro spojení řízení tedy nebyly splněny zákonné podmínky.
9. Žalobce je dále názoru, že znění § 48 odst. 1 správního řádu je jednoznačné a že není možné výkladem rozšiřovat jeho použití rovněž na situace, kdy řízení ve stejné věci jsou vedena u téhož správního orgánu. Výklad, který zaujala žalovaná, zasahuje do práva žalobce zaručeného v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Připouští-li zákon více výkladů, je orgán veřejné moci povinen zvolit ten výklad, který šetří základní práva a svobody, v daném případě právo žalobce domáhat se svého práva na povolení k trvalému pobytu žádostí podanou dne 17. 10. 2016 u správního orgánu I. stupně.
10. Dle žalobce žalovaná rovněž opomíjí, že jiné řízení o žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu, které bylo zahájeno žádostí ze dne 5. 5. 2015, bylo v době podání druhé žádosti ze dne 17. 10. 2016 pravomocně ukončeno. Rozhodnutí o žádosti ze dne 5. 5. 2015 bylo tou dobou napadeno žalobou u správního soudu. V době rozhodování správního orgánu I. stupně i žalované o žádosti ze dne 17. 10. 2016 se však již řízení zahájené žádostí ze dne 5. 5. 2015 na základě zrušujícího rozsudku Krajského soudu v Praze znovu ocitlo ve stádiu odvolacího řízení. Žalobce neví, jak odvolací orgán rozhodne. Pokud bude řízení o jeho žádosti ze dne 5. 5. 2015 znovu pravomocně zastaveno, popřípadě pokud bude tato žádost pravomocně zamítnuta, nebude již žalobce moci novou žádost o povolení k trvalému pobytu podat. Žádost ze dne 17. 10. 2016 totiž není zcela totožná se žádostí ze dne 5. 5. 2015, protože byla podána ve lhůtě 60 dnů ode dne ukončení přechodného pobytu podle § 87f odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Nejedná se tedy o situaci, kdy by žalobce podal svévolně dvě stejné žádosti ve stejné věci. V době podání druhé žádosti ze dne 17. 10. 2016 nemohl žalobce vědět, jak Krajský soud v Praze rozhodne ve věci správní žaloby podané proti rozhodnutí o žádosti ze dne 5. 5. 2015. Přitom byl vázán šedesátidenní lhůtou podle § 87f odst. 5 zákona o pobytu cizinců.

11. Konečně žalobce namítá, že žalovaná sice tvrdí, že řízení o téže věci zahájené z téhož důvodu u stejného správního orgánu je vždy důvodem pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu, avšak nijak nereagovala na argumentaci žalobce, že v takovém případě přichází v úvahu společné řízení dle § 140 odst. 1 téhož zákona.

III. Vyjádření žalované

12. Ve stručném vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že žalobní námitky považuje za nedůvodné. Odkázala na obsah správního spisu a na odůvodnění napadeného rozhodnutí. S ohledem na to soudu navrhla, aby žalobu zamítla.

IV. Podmínky řízení

13. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Jde tedy o žalobu projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
14. Žalobce i žalovaná výslovně vyjádřili souhlas s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání. Soud proto podle § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl o žalobě bez jednání.

V. Posouzení věci soudem

15. Soud úvodem připomíná, že řízení před správními soudy je až na výjimky ovládáno zásadou dispoziční, což znamená, že soud je povinen napadené rozhodnutí přezkoumat pouze v mezích řádně uplatněných žalobních bodů (srov. § 75 odst. 2 ve spojení s § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.). Uvedený princip se mimo jiné projevuje tak, že kvalita a preciznost formulace žalobních bodů a jejich odůvodnění v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí soudu. Není na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta (srov. např. závěry rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78), což by bylo v příkrém rozporu se zásadou rovnosti účastníků soudního řízení.
16. Soud tedy vycházel z obsahu žaloby, jejímž jádrem je především otázka výkladu § 48 odst. 1 správního řádu za situace, kdy po podání žádosti znovu pokračuje dříve ukončené řízení o obsahově totožné (žalobce v žalobě sice uvedl, že žádosti „nejsou zcela totožné“, odůvodnil to však tím, že pozdější z nich byla podána ve lhůtě podle § 87f odst. 5 zákona o pobytu cizinců) žádosti žadatele, podané dříve u stejného správního orgánu.
17. Dle § 48 odst. 1 správního řádu „[z]ahájení řízení u některého správního orgánu brání tomu, aby o téže věci z téhož důvodu bylo zahájeno řízení u jiného správního orgánu.“
18. Dle § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu „[ř]ízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže zjistí překážku řízení podle § 48 odst. 1.“
19. Žalobce v žalobě namítá, že se žalovaná dopustila nezákonnosti, neboť aprobovala prvostupňové usnesení, jímž bylo řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu ze dne 17. 10. 2016 zastaveno pro údajnou překážku litispendence upravenou § 48 odst. 1 správního řádu. Žalobce předně namítá, že překážka litispendence nebyla dána už jen proto, že o jeho předchozí žalobcově žádosti ze dne 5. 5. 2015 rozhodoval tentýž správní orgán, nikoliv

správní orgán jiný, jak předmětné ustanovení vyžaduje.

20. Soudu je z úřední činnosti (z rozsudku ze dne 11. 7. 2018, č. j. 46 A 65/2016 - 31) známo, že žalobce skutečně dne 5. 5. 2015 podal ke správnímu orgánu I. stupně žádost o vydání povolení k trvalému pobytu, a to na základě § 68 zákona o pobytu cizinců. Usnesením správního orgánu I. stupně bylo dne 17. 6. 2015 řízení zastaveno, neboť dle názoru správního orgánu I. stupně nebyl žalobce podle § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců oprávněn podat žádost o povolení k trvalému pobytu na území. Odvolání proti tomuto usnesení žalovaná zamítla rozhodnutím dne 29. 10. 2015. Zdejší soud však rozsudkem ze dne 11. 7. 2018, č. j. 46 A 65/2016 - 31, rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Žalobce proto správně tvrdí, že v době, kdy podal druhou žádost o povolení k trvalému pobytu, tj. dne 17. 10. 2016, bylo řízení o dříve podané žádosti pravomocně ukončeno. Toto řízení však po zásahu zdejšího soudu „obživlo“ a správními orgány byla poté vedena dvě samostatná řízení zahájená dvěma samostatnými podáními, jimiž žalobce žádal o totéž pobytové oprávnění. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí přitom plyne, že do doby vydání napadeného rozhodnutí nebylo o první žalobcem podané žádosti ze dne 5. 5. 2015 pravomocně rozhodnuto, což ostatně nezpochybňuje ani žalobce.
21. Existencí překážky řízení, kterou je litispendence, nastává situace, kdy nelze správní řízení zahájit ani vést, resp. v již (nesprávně) zahájeném řízení pokračovat. Specifikem nyní projednávané věci je skutečnost, že řízení o žádosti ze dne 17. 10. 2016 nebylo zahájeno nesprávně už jen proto, že v době podání této žádosti správní orgány žádné jiné řízení o žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu nevedly. K situaci, kdy správní orgány současně vedly dvě správní řízení o žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu, tedy došlo teprve zásahem zdejšího soudu, respektive právní mocí jeho rozsudku č. j. 46 A 65/2016 - 31. Spornou je mezi stranami otázka, zda tato skutečnost založila důvod pro zastavení řízení o pozdější žádosti ze dne 17. 10. 2016 dle § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu, a to právě s ohledem na to, že obě řízení byla zahájena u správního orgánu I. stupně.
22. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2013, č. j. 4 As 16/2013 - 36, publ. pod č. 2905/2013 Sb. NSS, plyne, že § 48 odst. 1 „je nutno vykládat tak, že zahájení nového řízení v téže věci brání nejen řízení zahájené dříve u jiného správního orgánu, ale i řízení zahájené dříve u téhož správního orgánu“. Důvodem totiž je, jak bylo judikaturou konstatováno v souvislosti s již neplatným zákonem č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), že „překážka řízení zahájeného brání tomu, aby o téže věci probíhala paralelně dvě nebo více řízení“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2008, č. j. 2 As 43/2005 - 79).
23. Doslovný gramatický výklad, o který opírá žalobce svoji argumentaci, tedy dle názoru Nejvyššího správního soudu i dle názoru soudu zdejšího vede k popření institutu litispendence jako takového. Zákonodárce nemohl zamýšlet upravit překážku litispendence způsobem, který popisuje žalobce, neboť by v takovém případě mohl jeden správní orgán zahájit prakticky neomezený počet souběžných řízení v téže věci. Takový výklad by byl absurdní, neboť není zřejmé, z jakých příčin by překážka litispendence nebyla uplatnitelná i v řízeních vedených tímž správním orgánem. Výklad zastávaný žalobcem Nejvyšší správní soud odmítl dále např. v rozsudku ze dne 30. 6. 2008, č. j. 4 As 47/2007 - 84, nebo rozsudku ze dne 23. 3. 2009, č. j. 4 Ads 165/2011 - 151. I v těchto rozhodnutích Nejvyšší správní soud konstatuje možnou překážku litispendence v rámci řízení vedených jedním a tímž správním orgánem.

24. S ohledem na výše uvedené tedy soud přisvědčil žalované, že překážka litispendence brání zahájení řízení je založena i tehdy, pokud jeden a tentýž správní orgán v téže věci a z téhož důvodu již řízení vede.
25. Nyní se soud dostává k vypořádání druhého žalobcova argumentu, proč se v dané věci nemělo o překážku litispendence jednat. Žalobce kromě shora uvedeného tvrdí též to, že jeho žádosti, ačkoliv se oběma domáhá vydání povolení k trvalému pobytu, nejsou zcela totožné.
26. Jak vyplývá ze samotného znění § 48 odst. 1 správního řádu, překážka litispendence je dána pouze tehdy, pokud jsou současně (tj. kumulativně) naplněny dvě podmínky. První podmínkou je, že jde o řízení „v téže věci“. Vedle naplnění totožnosti věci je druhou podmínkou pro existenci překážky litispendence, aby současně šlo také o řízení vedené „z téhož důvodu“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2013, č. j. 6 Ads 139/2012 - 58).
27. Pokud jde o splnění těchto dvou podmínek, není dle názoru soudu pro posouzení nyní projednávané věci rozhodné, že žádost ze dne 17. 10. 2016 byla žalobcem podána za současného splnění podmínek uvedených v § 87f odst. 5 zákona o pobytu cizinců, zatímco žádost ze dne 5. 5. 2015 nikoliv. Dle § 87f odst. 5 citovaného zákona platilo, že cizinec, který na území České republiky pobývá nepřetržitě 5 let, je ve lhůtě 60 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o ukončení přechodného pobytu na území oprávněn podat ke správnímu orgánu I. stupně na území České republiky žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 68 téhož zákona, s tím, že pokud cizinec v této lhůtě žádost podá, je oprávněn pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o jeho žádosti a po tuto dobu se jeho pobyt na území nadále považuje za pobyt na základě povolení k přechodnému pobytu.
28. Žádost ze dne 17. 10. 2016 tedy byla žalobcem podána ve lhůtě 60 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o ukončení přechodného pobytu (které žalobce rovněž napadl žalobou, o níž soud rozhodl zamítavě rozsudkem ze dne 30. 1. 2019, č. j. 48 A 106/2016 - 47), což žalobci umožnilo, aby nadále na území České republiky mohl pobývat, zatímco žádost ze dne 5. 5. 2015 podal ještě předtím, než správní orgány rozhodnutí o ukončení přechodného pobytu vydaly. To však neznamená, že žádosti nebyly podány v téže věci a z téhož důvodu ve smyslu § 48 odst. 1 správního řádu; uvedená okolnost doby podání žádosti nemá žádný vliv ani na postup při jejím projednání ani na její meritorní posouzení.
29. Z judikatury správních soudů vyplývá, že totožnost věci je určována totožností práva nebo povinnosti, totožností účastníků a současně totožností předmětu řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2019, č. j. 1 As 127/2018 - 99). Tyto podmínky má soud za splněné, neboť žalobce se oběma podanými žádostmi domáhal téhož – vydání povolení k trvalému pobytu. V obou případech tedy bylo zahájeno řízení o žádosti o udělení téhož práva. Pokud jde o druhou podmínku, tj. totožnost důvodu, je dle názoru soudu rozhodující způsob zahájení řízení. Překážka litispendence by tedy nebyla dána tehdy, pokud by jedno správní řízení bylo zahájeno na základě žádosti, zatímco druhé z moci úřední (srov. shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ads 139/2012 - 58). V případě nyní projednávané věci proto v tomto ohledu nepostačí, že první žádost žalobce podal v době, kdy mu stále svědčilo pobytové oprávnění, zatímco druhou žádost podal již poté, co bylo pravomocně rozhodnuto o ukončení jeho přechodného pobytu, a to v šedesátidenní lhůtě dle § 87f odst. 5 zákona o pobytu cizinců. V obou

případech byla řízení zahájena na základě žádosti žalobce, a to s poukazem na jeho pětiletý pobyt na území, tedy z téhož důvodu podle § 68 zákona o pobytu cizinců.

30. S ohledem na výše uvedené soud dospěl k závěru, že důvod pro zastavení řízení o žádosti ze dne 17. 10. 2016 dle § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu byl naplněn, třebaže v době podání žádosti překážka litispendence zahájení řízení o této žádosti nebránila a třebaže obě žádosti byly podány k témuž správnímu orgánu. Řízení o žádostech byla vedena v téže věci a z téhož důvodu. Postup, který správní orgán I. stupně zvolil a který žalovaná aprobovala, tedy nevyvolává pochybnosti o jeho zákonnosti.
31. Žalobcův argument porušením čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, kterým je deklarováno právo každého na spravedlivý proces, nemůže v této souvislosti obstát. Zastavením řízení o pozdější žádosti není dotčeno jeho právo na řádné projednání shodné žádosti dřívější, a to včetně možnosti nechat přezkoumat jeho výsledek ve správním soudnictví. K tomu soud *obiter dictum* dodává, že pokud by snad měl nesprávný postup žalované spočívající v zastavení řízení o dřívější žádosti, zhojený až zdejším soudem ve výše uvedeném řízení vedeném pod sp. zn. 46 A 65/2016, nepříznivý vliv na procesní práva žalobce, je (či bylo) úkolem žalované to v následně pokračujícím řízení zohlednit (podle okolností např. umožněním doplnění dalších podkladů atp.). Soud také připomíná, že ačkoliv se s pozdější žádostí, podanou ve lhůtě podle § 87f odst. 5 zákona o pobytu cizinců, pojí možnost setrvání na území do doby jejího vyřízení, jinak je tomu u žádosti dřívější, neboť podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců má žalobce nárok na udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území.
32. Konečně namítá-li žalobce, že žalovaná nijak nereagovala na tvrzení žalobce o možnosti vedení společného řízení dle § 140 odst. 1 správního řádu, uvádí soud, že sám žalobce v odvolání, jakož i v nyní posuzované žalobě, tvrdí, že v daném případě správní orgán I. stupně vlastně ani nemohl obě řízení spojit, protože v době jeho rozhodování o žádosti ze dne 17. 10. 2016 se řízení o prvně podané žádosti nacházelo na základě zrušujícího rozsudku zdejšího soudu ve fázi odvolacího řízení vedeného žalovanou. Žalobce se tedy v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí (a ani nyní) možnosti postupu dle § 140 odst. 1 správního řádu nedovolával, a žalovaná proto nebyla povinna se k jeho obecnému tvrzení o možnostech aplikace tohoto ustanovení vyjadřovat. Nadto je soud názoru, že žalobcův výklad předmětného ustanovení je chybný. Uvedené ustanovení dopadá na případy, kdy správní orgán vede více řízení o různých věcech, avšak ty se týkají téhož předmětu nebo spolu jinak souvisejí (typicky např. vodoprávní řízení a řízení o povolení stavby vodního díla). Jelikož jde však o řízení v různých věcech, nemůže v takových případech překážka litispendence pojmově ani vzniknout. Společné řízení je procesní institut, jehož účelem je zjednodušení procesních postupů jak pro správní orgány, tak pro účastníky řízení s ohledem na zásadu procesní ekonomie. Cílem tohoto institutu je tedy efektivita a hospodárnost správního řízení. Jedná se však o souběžné vedení jinak samostatných správních řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2019, č. j. 10 As 252/2019 - 256). Využití tohoto institutu tedy přichází v úvahu, vede-li správní orgán řízení, která spolu nějakým způsobem souvisejí, nikoliv však v případě, kdy správní orgán vede (nesprávně) dvě či více řízení ve stejné věci z téhož důvodu. Spojovat takováto řízení nepřichází v úvahu právě proto, že správní řád kategoricky přikazuje správnímu orgánu v takovém případě řízení o (později podané) žádosti zastavit pro překážku litispendence. I kdyby se tedy obě řízení o žalobcových žádostech nacházela současně ve fázi před

rozhodnutím správního orgánu I. stupně, bylo by stále namístě řízení o později podané žádosti pro překážku litispendence zastavit z důvodů výše popsanych.

33. Podle § 169 odst. 8 písm. e) zákona o pobytu cizinců ostatně platilo, že se řízení usnesením zastaví, pokud cizinec podal opakovaně žádost o vydání povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, aniž uvedl nové skutečnosti, které nebyly předmětem řízení o jím dříve podané žádosti [shodně § 169r odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců v aktuálně účinném znění]. I kdyby tedy bylo možné vést o obou žádostech společné řízení (což není), výsledkem by beztak muselo být zastavení později zahájeného řízení dle citovaného ustanovení.

VI. Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

34. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádné vady, k nimž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
35. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost a ostatně je ani nepožadovala.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 4. února 2021

Mgr. Jan Čížek, v. r.
předseda senátu

